www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Stephenie Meyer
ECLIPSE

Copyright © 2007 by Stephenie Meyer
This edition published by arrangement with Little Brown Books for Young Readers, a division of Hachette Book Group, Inc., New York, New York, USA.
All rights reserved
Translation Copyright © 2026 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-06251-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

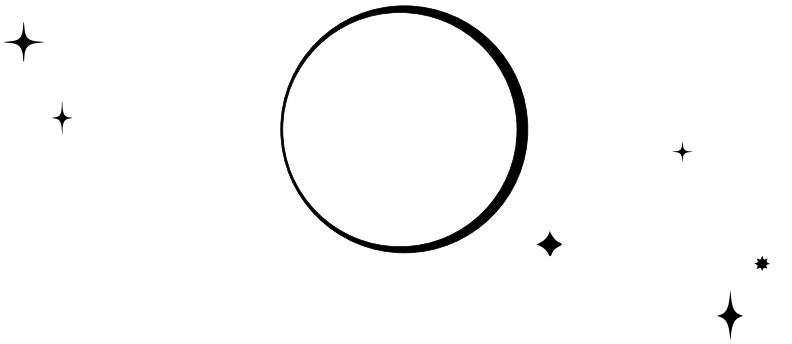

POMRAČENJE

STEFENI MAJER

Prevela Maja Miličević Petrović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2026.

Mom suprugu Panču,
za strpljenje, ljubav, prijateljstvo, smisao za humor,
i spremnost da se hrani po restoranima.

I mojoj deci, Gejbu, Setu i Eliju,
za to što su mi omogućili da iskusim onu vrstu ljubavi
za koju su ljudi spremni da umru.

OGANJ I LED*

Vele da svijet će stratit plamen,
I vele u ledu skončat će.
Pamteći svoje požude znamen
Uz one sam što su za plamen.
No ako dvaput ima bit straćen,
I lik je mržnje u meni stajan
Da mogu za led reći da će
Također bit sjajan
I dostajat će.
Robert Frost

* Prevod preuzet iz zbirke poezije *Izabrane pjesme* Roberta Frosta, Beograd, *Radio B92*, 1996, prevod Milan Milišić, str. 86. (Prim. prev.)

PREDGOVOR

Svi naši pokušaji da zavaramo trag bili su uzaludni.

Sleđenog srca gledala sam kako se sprema da me brani. Njegova snažna koncentracija nije odavala ni tračak sumnje, iako je bio brojčano nadjačan. Znala sam da ne možemo očekivati ičiju pomoć – u ovom trenutku, članovi njegove porodice nesumnjivo su se borili za svoj život kao i on za naše.

Hoću li ikada saznati ishod te druge borbe? Hoću li otkriti ko je pobedio, a ko izgubio? Hoću li živeti dovoljno dugo za to?

Šanse i nisu bile baš sjajne.

Crne oči, podivljale od mahnite žudnje za mojom smrću, iščekivale su trenutak kada će nešto odvratiti pažnju mom zaštitniku. Trenutak kada ću zasigurno umreti.

Negde daleko, daleko u hladnoj šumi, začulo se zavijanje vuka.

1. ULTIMATUM

„Bela,
~~Ne znam zašto teraš Čarlija da~~
~~nosi poruke Biliju kao da smo~~
~~u drugom osnovne – da sam hteo~~
~~da razgovaram s tobom javio bih se na~~

~~Ti si izabrala da bude ovako, okej?~~
~~Ne možeš sedeti na dve stolice kada~~

~~Koji deo izraza „smrtni neprijatelji“ je~~
~~prekomplikovan da bi ga ti~~

~~Vidi, znam da se ponašam kao kreten,~~
~~ali prosto nema načina da se izbegne~~

~~Ne možemo da budemo prijatelji kada~~
~~provodiš sve vreme s gomilom~~

~~Samo je gore kada previše~~
~~razmišljam o tebi, zato nemoj~~
~~više da mi pišeš~~

Da, i ti meni nedostaješ. Mnogo.
To ništa ne menja. Izvini.
Džejkob“

Prešla sam prstima preko papira, opipavajući udubljenja tamo gde je olovkom pritiskao toliko jako da je skoro probio papir. Mogla sam da ga zamislim kako piše ovu poruku – kako žvrlja ljutita slova grubim rukopisom, kako precrtava red po red kada reči ne ispadnu kako treba. Možda je čak i slomio olovku svojom prevelikom šakom – to bi objasnilo mrlje od mastila. Mogla sam da zamislim kako mu se obrve skupljaju i kako mu se čelo nabira od napetosti. Da sam bila tamo, možda bih se smejala. *Nemoj previše da opterećuješ mozak, Džejkobe*, rekla bih mu. *Samo izbaci iz sebe šta imaš.*

Nije mi nimalo bilo do smejanja pošto sam još jednom pročitala reči koje sam već znala napamet. Nije me iznenadio njegov odgovor na moju molećivu poruku koju je Čarli dao Biliju, a Bili njemu, baš kao u drugom razredu osnovne škole, kao što je i naglasio. Znala sam suštinu onoga što ću pročitati i pre nego što sam je otvorila.

Ono što me je iznenadilo bilo je to koliko me je ranio svaki taj precrtani red – kao da su slova na vrhu imala sečiva. Još gore od toga, iza svakog ljutitog početka naslućivalo se more patnje. Džejkobov bol probadao me je dublje nego moj sopstveni.

Dok sam razmišljala o tome, osetila sam kako iz kuhinje dopire prepoznatljiv miris zagorele ringle. U nekoj drugoj kući, činjenica da neko drugi osim mene kuva možda ne bi bila razlog za paniku.

Ugurala sam izgužvani papir nazad u zadnji džep i potrčala, stižući dole u poslednji čas.

Tegla sosa za špagete koju je Čarli stavio u mikrotalasnu tek je pravila prvi obrtaj kada sam brzo otvorila vrata i izvukla je napolje.

„U čemu sam pogrešio?“, upitao je Čarli.

„Prvo treba da skineš poklopac, tata. Ne smeš da stavljaš metal u mikrotalasnu.“ Brzo sam odvrnula poklopac dok sam mu to govorila, sipala polovinu sosa u činiju, a zatim je stavila u mikrotalasnu, a teglu nazad u frižider. Podesila sam vreme i pritisnula „start“.

Čarli je stisnutih usana gledao kako ispravljam ono što je uradio. „Jesam li barem špagete skuvao kako treba?“

Pogledala sam u lonac na šporetu – izvor mirisa koji me je upozorio da se nešto dešava. „Nije loše da ih ponekad promešaš“, blago sam rekla. Pronašla sam varjaču i pokušala da razbijem gnjecavu grudvu koja se zalepila za dno.

Čarli je uzdahnuo.

„I, šta sve ovo znači?“, pitala sam ga.

Prekrstio je ruke preko grudi i pogledao kroz prozor u kišu koja je lila u mlazevima. „Ne znam o čemu pričaš“, progunđao je.

Bila sam potpuno zbunjena. Čarli da kuva? I šta je predstavljao taj njegov nabusiti stav? Edvard još nije stigao. Moj tata je obično takvo ponašanje čuvao za mog dečka, trudeći se što više može da svakom rečju i svakim gestom pokaže „nisi dobrodošao". Mada, Čarlijev napor bio je suvišan – Edvard je tačno znao šta moj tata misli i bez te predstave.

Dok sam mešala rezance, počela sam s poznatom napetošću da grizem unutrašnju stranu obraza pri pomisli na reč *dečko*. To nije bila primerena reč, uopšte nije. Trebalo je da pronađem neku reč koja bolje izražava večnu posvećenost… Ali reči kakve su *sudbina* i *predodređenost* zvučale su prejako u neobaveznom razgovoru.

Edvard je imao na umu drugu reč, reč koja je i bila izvor napetosti koju sam osećala. Dovodilo me je do ivice živaca samo kad pomislim na nju.

Verenica. Uh! Zgrozila sam se od pomisli na to.

„Jesam li nešto propustila? Otkad to ti spremaš večeru?", pitala sam Čarlija. Grudva testenine skakutala je po kipućoj vodi dok sam je gurkala. „Ili bi trebalo da kažem da *pokušavaš* da spremiš večeru."

Čarli je slegnuo ramenima. „Nema zakona koji kaže da ne smem da kuvam u sopstvenoj kući."

„Ti to svakako znaš", odgovorila sam, cereći se dok sam gledala u značku zakačenu za njegovu kožnu jaknu.

„Ha! Ta ti je dobra." Skinuo je jaknu, kao da ga je moj pogled podsetio da je još ima na sebi, i okačio je o kuku namenjenu za njegovu opremu. Opasač s pištoljem već je visio na svom mestu – Čarli već nekoliko nedelja nije osećao potrebu da ga nosi sa sobom u policijsku stanicu. Maleni grad Forks, u Vašingtonu, nisu više mučili čudni nestanci ljudi i niko više nije viđao tajanstvene ogromne vukove u večito kišovitim šumama…

U tišini sam bockala špagete, pretpostavljajući da će Čarli, kad bude spreman, sam započeti priču o onome što ga je mučilo. Tata nije bio naročito rečit, i trud koji je uložio u pokušaj da organizuje kompletnu večeru sa mnom jasno je ukazivao da ima na umu neuobičajeno veliki broj reči.

Po navici sam pogledala na sat – bilo je to nešto što sam u ovo doba dana radila na svakih nekoliko minuta. Sada je već ostalo manje od pola sata.

Popodne mi je bilo najteži deo dana. Otkad me je moj nekadašnji najbolji prijatelj (i vukodlak) Džejkob Blek ocinkario za motocikl koji sam krišom vozila – tu izdaju je smislio kako bi mi bili zabranjeni izlasci i kako ne bih mogla da provodim vreme sa svojim dečkom (i vampirom) Edvardom Kalenom. Edvardu je bilo dozvoljeno da me viđa samo između sedam i pola deset uveče, uvek unutar moje kuće i pod nadzorom večno natmurenog pogleda mog oca.

Ovo je bilo strože u odnosu na raniju, nešto manje strogu, zabranu izlaska, koju sam zaradila zbog neobjašnjenog trodnevnog nestanka i skoka sa stene u okean.

Naravno, i dalje sam viđala Edvarda u školi, jer Čarli to nije mogao da spreči. Osim toga, Edvard je provodio i skoro svaku noć u mojoj sobi, ali Čarli nije baš bio svestan toga. Edvardova sposobnost da lako i tiho ulazi kroz moj prozor na prvom spratu bila je gotovo jednako korisna kao i njegova sposobnost da Čarliju čita misli.

Iako je popodne bilo jedini period u toku dana kada nisam bila sa Edvardom, bilo je to dovoljno da postanem nestrpljiva, i sati su mi se uvek vukli. Ali ipak sam trpela kaznu ne žaleći se, zato što sam – kao prvo – znala da sam je zaslužila i – kao drugo – zato što nisam mogla da zamislim da povredim oca time što bih se odselila od kuće pošto nam se bližila mnogo trajnija razdvojenost, nevidljiva za Čarlija, ali tako blizu na mom horizontu.

Tata je seo za sto nezadovoljno mumlajući i razmotao vlažne novine. Posle svega nekoliko sekundi počeo je da cokće s negodovanjem.

„Ne znam zašto čitaš vesti, tata. Samo te iznerviraju."

Nije se obazirao na mene. Gunđao je na novine koje je držao u rukama. „Zbog ovoga svi žele da žive u manjim gradovima! Svašta."

„Šta su sad skrivili veliki gradovi?"

„Sijetl se takmiči u tome da postane glavni grad cele zemlje po broju ubistava. Pet nerešenih slučajeva u poslednje dve nedelje. Možeš li da zamisliš život tako negde?"

„Mislim da je Finiks zapravo na višem mestu na tabeli ubistava, tata. I *živela* sam tako negde." I nikada nisam bila ni blizu toga da budem žrtva nekog ubice, sve dok se nisam preselila u njegov bezbedni mali grad. Zapravo sam i dalje bila na nekoliko spiskova za odstrel… Varjača mi se zatresla u ruci, od čega se voda ustalasala.

„Pa, za mene nema tih para", rekao je Čarli.

Odustala sam od spasavanja večere i zadovoljila se time da je poslužim. Morala sam da uzmem nož za meso da bih isekla porciju špageta za Čarlija i sebe, dok me je on posmatrao sa smetenim izrazom lica. Čarli je prelio svoje špagete sosom i zaronio u njih. I ja sam pokrila svoj grumen testa što sam bolje mogla, i sledila njegov primer bez mnogo oduševljenja. Na trenutak smo jeli u tišini. Čarli je i dalje čituckao vesti, pa sam uzela raskupusani primerak *Orkanskih visova*, nastavila tamo gde sam stala tog jutra za doručkom, i pokušala da se izgubim u Engleskoj s početka veka, dok sam čekala da počne da priča.

Taman sam stigla do dela o Hitklifovom povratku, kad se Čarli nakašljao i bacio novine na pod.

„U pravu si", rekao je. „Imao sam razlog za ovo." Zamahnuo je viljuškom ka lepljivoj masi. „Hteo sam da razgovaram s tobom."

Odložila sam knjigu. Povez je bio toliko uništen da je knjiga ostala otvorena na stolu. „Mogao si prosto to da mi kažeš."

Klimnuo je glavom i skupio obrve. „Da. Setiću se toga sledeći put. Mislio sam da će te smekšati ako te oslobodim pripremanja večere."

Nasmejala sam se. „Upalilo je, tvoje kulinarske sposobnosti istopile su me kao sladoled. Šta ti treba, tata?"

„Pa, radi se o Džejkobu."

Osetila sam kako mi se lice uozbiljilo. „Šta s njim?", pitala sam kroz stisnute usne.

„Polako, Belice. Znam da si još ljuta što te je tužio, ali uradio je ono što je bilo ispravno. Samo je bio odgovoran."

„Odgovoran", zajedljivo sam ponovila, kolutajući očima. „Baš. I, šta sa Džejkobom?"

Ovo naizgled neobavezno pitanje nastavilo je da mi odzvanja u glavi. Nije bilo nimalo trivijalno. *Šta sa Džejkobom? Šta* da radim s njim? S mojim nekadašnjim najboljim prijateljem koji mi je sada bio… šta? Neprijatelj? Trgla sam se.

Čarlijevo lice odjednom je postalo oprezno. „Nemoj da se naljutiš na mene, važi?"

„Da se naljutim?"

„Pa, radi se i o Edvardu."

Oči su mi se skupile.

Čarlijev glas postao je grublji. „Puštam ga u kuću, zar ne?"

„Puštaš ga", priznala sam. „Nakratko. Naravno, mogao bi s vremena na vreme i mene nakratko da pustiš *iz* kuće", nastavila sam, samo se šaleći. Znala sam da sam pod ključem do kraja školske godine. „U poslednje vreme bila sam baš dobra."

„Pa, na to sam otprilike i ciljao ovim…" Čarlijevo lice se raširilo u neočekivani osmeh od koga mu se nabrala koža oko očiju. Na sekundu je izgledao dvadeset godina mlađe.

Videla sam slabašan tračak mogućnosti u tom osmehu, ali nastavila sam polagano. „Tata, potpuno sam zbunjena. Da li pričamo o Džejkobu, Edvardu, ili o mojoj zabrani izlazaka?"

Osmeh se opet pojavio. „Pa, recimo o sve tri stvari."

„A u kakvoj su vezi te tri stvari?", oprezno sam pitala.

„Okej." Uzdahnuo je i podigao ruke kao da se predaje. „Pa, mislim da možda zaslužuješ puštanje na uslovnu slobodu, zbog dobrog vladanja. Neverovatno se malo žališ za jednu tinejdžerku."

Glas i obrve su mi se podigli. „Ozbiljno? Slobodna sam?"

Otkud sad to? Bila sam ubeđena da ću biti u kućnom pritvoru sve dok se ne odselim od kuće, a Edvard nije primetio nikakvo kolebanje u Čarlijevim mislima…

Čarli je podigao prst. „Uslovno."

Moje oduševljenje je splasnulo. „Super", prostenjala sam.

„Bela, ovo je više molba nego zahtev, u redu? Slobodna si. Ali nadam se da ćeš tu slobodu koristiti… promišljeno."

„Šta ti to znači?"

Ponovo je uzdahnuo. „Znam da si zadovoljna time da provodiš sve slobodno vreme sa Edvardom…"

„Provodim vreme i sa Alis", upala sam mu u reč. Za Edvardovu sestru nije postojalo ograničeno vreme za posete. Dolazila je i odlazila kada je htela. Čarli je bio mek kao vosak u njenim veštim rukama.

„To je tačno", rekao je. „Ali imaš ti i druge prijatelje pored Kalenovih, Bela. Ili si ih barem nekada imala."

Jedan dug trenutak zurili smo jedno u drugo.

„Kada si poslednji put razgovarala s Andželom Veber?", nabacio je.

„U petak na ručku", odmah sam odgovorila.

Pre Edvardovog povratka, moji prijatelji iz škole podelili su se u dve grupe. Ja sam obično mislila o tim grupama kao o *dobroj* nasuprot *zloj*. *Mi* i *oni* takođe je moglo da posluži. Dobri su bili Andžela, njen stalni dečko Ben Čejni i Majk Njuton. Njih troje velikodušno su mi oprostili to što sam poludela kada je Edvard otišao. Loren Malori bila je zlo jezgro *njih*, a gotovo svima drugima, uključujući i moju prvu prijateljicu u Forksu, Džesiku Stenli, izgleda nije teško palo da prihvate njeno spletkarenje protiv mene.

Pošto se Edvard vratio u školu, linija podele postala je još naglašenija.

Edvardov povratak odrazio se negativno na Majkovo prijateljstvo, ali Andžela mi je bila nepokolebljivo odana, a Ben je sledio njen primer. Uprkos prirodnoj odbojnosti koju je većina ljudi osećala prema Kalenovima, Andžela je svaki dan za ručkom poslušno sedela pored Alis. Posle nekoliko nedelja čak je počelo da izgleda kao da se na tom mestu oseća sasvim prijatno. Bilo je teško ne podleći šarmu Kalenovih – samo im je trebalo pružiti priliku da budu šarmantni.

„Van škole?", pitao je Čarli, ponovo mi skrećući pažnju.

„Ne viđam *nikoga* van škole, tata. Zabranjeno mi je da izlazim, sećaš se? A Andžela ima i dečka. Stalno je sa Benom. *Ako* sam stvarno slobodna", dodala sam, naglašavajući skeptičnost, „možda bismo mogli da izlazimo učetvoro."

„Dobro. Ali osim toga…" Oklevao je. „Ti i Džejk bili ste ranije kao sijamski blizanci, a sada…"

Prekinula sam ga. „A da pređeš na stvar, tata? Šta mi tačno postavljaš kao uslov?"

„Mislim da ne treba da zapostaviš sve druge prijatelje zbog dečka, Bela", rekao je strogim glasom. „Nije lepo prema njima, a i mislim da bi ti život bio

uravnoteženiji ako bi zadržala u njemu još neke ljude. Ono što se desilo prošlog septembra…“

Trgla sam se.

„Pa“, rekao je braneći se. „Da si imala oko sebe više ljudi osim Edvarda Kalena, možda ne bi bilo baš tako.“

„Bilo bi tačno tako“, promumlala sam.

„Možda, a možda i ne bi.“

„Pređi na stvar“, podsetila sam ga.

„Iskoristi svoju novostečenu slobodu da viđaš i druge prijatelje. Održavaj ravnotežu.“

Polako sam klimnula glavom. „Slažem se u vezi s ravnotežom. Ali postoje li određene vremenske kvote koje moram da ispunim sa svakim?“

Napravio je grimasu, ali je odmahnuo glavom. „Ne želim da komplikujem celu stvar. Samo nemoj da zaboraviš prijatelje…“

Bila je to dilema s kojom sam se već i sama borila. Moji prijatelji. Ljudi koje zarad njihove sopstvene bezbednosti posle mature više nikada neću moći da vidim.

I kako bi onda bilo bolje da postupim? Da provodim što više vremena s njima, dok to još mogu? Ili da počnem sa udaljavanjem sada, kako bi bivalo postepeno? Ustuknula sam pri pomisli na ovu drugu opciju.

„… naročito Džejkoba“, dodao je Čarli pre nego što sam mogla detaljnije da razmislim o tome.

Još veća dilema od one prve. Trebalo je da prođe minut kako bih pronašla prave reči. „Sa Džejkobom bi moglo da bude… teško.“

„Blekovi su nam kao porodica, Bela“, rekao je, tonom koji je ponovo bio strog i očinski. „A Džejkob se pokazao kao veoma, *veoma* dobar prijatelj.“

„Znam to.“

„Zar ti uopšte ne nedostaje?“, tužno je pitao Čarli.

Grlo iznenada kao da mi je oteklo. Morala sam dvaput da se nakašljem pre nego što sam odgovorila. „Da, nedostaje mi“, priznala sam, i dalje oborenog pogleda. „Mnogo mi nedostaje.“

„Zašto je onda teško?“

Ovo nisam smela da mu objasnim. Bilo je protiv pravila da normalne osobe – ljudske osobe poput mene i Čarlija – znaju za skriveni svet mitova i čudovišta koji je tajno postojao oko nas. Ja sam znala sve o tom svetu – i zbog toga sam bila u ne baš maloj nevolji. Nisam nameravala da uvalim Čarlija u istu takvu nevolju.

„Sa Džejkobom postoji… konflikt“, polako sam rekla. „Konflikt oko cele te stvari u vezi s prijateljstvom, hoću da kažem. Džejku prijateljstvo nije baš uvek

dovoljno.“ Skrpila sam ovaj izgovor od detalja koji su bili tačni ali beznačajni, i koji teško da su bili presudni, u poređenju s činjenicom da je Džejkobov vukodlački čopor silno mrzeo Edvardovu vampirsku porodicu – a shodno tome i mene, budući da sam imala najozbiljniju nameru da se pridružim toj porodici. To prosto nije bilo nešto što sam mogla da raspravim s njim u nekakvoj poruci, a nije hteo da se javi na telefon kada sam ga pozivala. Ali moj plan da se lično suočim s vukodlakom nije baš dobro prošao kod vampira.

„Zar Edvard nije spreman na malo zdrave konkurencije?“ Čarlijev glas bio je sarkastičan.

Uputila sam mu mrk pogled. „Nema tu nikakve konkurencije.“

„Povređuješ Džejka time što ga ovako izbegavaš. On bi više voleo da budete i samo prijatelji nego da ne budete ništa.“

Znači sad sam *ja* izbegavala *njega*?

„Prilično sam sigurna da Džejk uopšte ne želi da budemo prijatelji.“ Reči su me pekle u ustima. „I otkud ti uopšte ta ideja?“

Čarliju je bilo neprijatno. „Možda sam se danas dotakao te teme s Bilijem…“

„Ti i Bili tračarite kao neke babe“, požalila sam se, besno zabadajući viljušku u slepljene špagete na tanjiru.

„Bili je zabrinut za Džejkoba“, rekao je Čarli. „Džejk trenutno prolazi kroz jako težak period… U depresiji je.“

Trgla sam se, ali oči su mi ostale prikovane za grudvu rezanaca.

„A i ti bi uvek bila tako srećna kada provedeš dan sa Džejkom.“ Čarli je uzdahnuo.

„Srećna sam i *sada*“, besno sam zarežala kroz zube.

Kontrast između mojih reči i mog tona razbio je napetost. Čarli je prasnuo u smeh i ja sam morala da mu se pridružim.

„Važi, važi“, složila sam se. „Ravnoteža.“

„I Džejkob“, insistirao je.

„Pokušaću.“

„U redu. Pronađi ravnotežu, Bela. I da, stigla je neka pošta za tebe“, rekao je Čarli, menjajući temu bez i najmanjeg pokušaja da to uradi suptilno. „Pored šporeta je.“

Nisam se pomakla, jer su mi se misli ljutito uvijale oko Džejkobovog imena. Najverovatnije su bile neke reklame. Upravo sam juče dobila paket od mame i nisam očekivala ništa drugo.

Čarli je odgurnuo stolicu od stola i protegnuo se kada je ustao. Odneo je tanjir do sudopere, ali, pre nego što je pustio vodu da ga opere, zastao je da mi dobaci debelu kovertu. Pismo je skliznulo preko stola i tresnulo me u lakat.

„Hm, hvala“, promrmljala sam, zbunjena njegovom napadnošću. A onda sam videla adresu pošiljaoca – pismo je bilo od Univerziteta Jugoistočne Aljaske. „Brzi su. Pretpostavljam da sam i za ovo propustila rok.“

Čarli se zakikotao.

Okrenula sam kovertu, a zatim podigla pogled ka njemu. „Otvoreno je.“

„Bio sam radoznao.“

„Ja sam zaprepašćena, šerife. To je federalni zločin.“

„Jao, hajde pročitaj ga već jednom.“

Izvukla sam pismo i ispresavijan raspored kurseva.

„Čestitam“, rekao je pre nego što sam uspela bilo šta da pročitam. „Prva ponuda za upis.“

„Hvala, tata.“

„Trebalo bi da popričamo o školarini. Imam nešto uštеđevine…“

„Hej, hej, nema toga. Neću da načinjem tvoju penziju, tata. Imam svoj fond za koledž.“ Bolje reći ono što je ostalo od njega – a nikada nije ni bilo u pitanju mnogo novca.

Čarli se namrštio. „Neka od tih mesta dosta su skupa, Belice. Želim da ti pomognem. Ne moraš da ideš čak na Aljasku samo zato što je jeftinije.“

Nije bilo jeftinije, uopšte nije. Ali Aljaska *jeste* bila daleko, i u Džunu je godišnje u proseku trista dvadeset jedan dan bilo oblačno. Prva stvar je bila moj uslov, druga Edvardov.

„Držim sve pod kontrolom. Osim toga, postoji dosta mogućnosti za finansijsku pomoć. Mogu lako da dobijem zajam.“ Nadala sam se da moj blef nije previše očigledan. Nisam baš temeljno istražila tu temu.

„A…“, počeo je Čarli, ali onda je stisnuo usne i skrenuo pogled.

„A, šta?“

„Ništa. Samo sam…“ Namrštio se. „Samo sam se pitao kakve planove za sledeću godinu ima… Edvard?“

„Oh!“

„Dakle?“

Spasla su me tri brza udarca u vrata. Čarli je zakolutao očima, a ja sam skočila.

„Stižem!“, doviknula sam, dok je Čarli mumlao nešto što je zvučalo kao: „Odlazi“. Ignorisala sam ga i otišla da pustim Edvarda da uđe.

Brzo sam otvorila vrata – smešno nestrpljiva – i ugledala njega, moje lično čudo.

Nisam još postala imuna na savršenost njegovog lica, i bila sam sigurna da nikada neću početi da prihvatam nijednu njegovu osobinu zdravo za gotovo. Prešla sam pogledom preko njegovih bledobelih crta lica: preko njegove čvrste četvrtaste vilice, meke krivine njegovih punih usana – sada iskrivljenih naviše,

u osmeh, preko prave linije njegovog nosa, oštrog ugla njegovih jagodica, preko glatke mermerne zaravni njegovog čela – delimično zaklonjenog čuperkom bronzane kose potamnele od kiše…

Ostavila sam oči za kraj, znajući da ću verovatno biti sva pometena kada pogledam u njih. Bile su široke, toplo ispunjene tečnim zlatom i uokvirene gustim nizom crnih trepavica. Uvek bih se osećala nekako izuzetno dok gledam u njegove oči – otprilike kao da mi se kosti pretvaraju u sunđer. Takođe sam osećala blagu vrtoglavicu, ali to je moglo biti i zato što sam zaboravljala da dišem. Ponovo.

Bilo je to lice za kakvo bi svaki muški model na svetu prodao dušu. Naravno, upravo to bi i mogla biti tražena cena: duša.

Ne. Nisam verovala u to. Osetila sam se krivom što sam uopšte pomislila tako nešto, i bilo mi je drago – kao što mi je često bilo drago – što sam bila jedina osoba čije su misli za Edvarda ostajale misterija.

Pružila sam ruku ka njegovoj ruci i uzdahnula kada su njegovi hladni prsti dotakli moje. Njegov dodir izazvao je jako čudan osećaj olakšanja – kao da me je ranije nešto bolelo, a taj bol je sada iznenada nestao.

„Hej!“ Nasmejah se malo na taj svoj mlak pozdrav.

Podigao je naše isprepletene prste i nadlanicom mi pomilovao obraz. „Kako ti je prošlo popodne?“

„Sporo.“

„I meni isto.“

Privukao je moj zglob ka svom licu, ne razdvajajući nam ruke. Zatvorio je oči dok je nosom prelazio preko moje kože, i nežno se nasmešio ne otvarajući ih. Uživanje u bukeu uz odolevanje vinu, kako je to jednom opisao.

Znala sam da miris moje krvi – za njega daleko slađi od mirisa krvi ma koje druge osobe, kao vino pored vode za alkoholičara – kod njega izaziva pravi bol, usled goruće žeđi koju je budio. Ali činilo mi se da ne zazire od njega onako kao ranije. Jedva sam mogla i da naslutim herkulovski napor iza tog jednostavnog gesta.

Bila sam tužna što je morao toliko da se pati. Tešila sam se saznanjem da mu neću još dugo zadavati takav bol.

Tada sam čula kako nam se približava Čarli, glasno trupkajući nogama o pod kako bi otvoreno iskazao uobičajeno nezadovoljstvo našim gostom. Edvard je brzo otvorio oči i pustio da nam ruke padnu, držeći ih i dalje isprepletene.

„Dobro veče, Čarli.“ Edvard je uvek bio besprekorno učtiv, mada Čarli to nije zasluživao.

Čarli je nešto progunđao, a onda je stao pored nas s rukama prekrštenim preko grudi. U poslednje vreme razvlačio je pojam roditeljskog nadzora do krajnjih granica.